doktorát jsou práce seminární a pak má býti zaveden jako zkušební předmět právní filosofie. Poněvadž také bez zkoušek státních nebude možno dosáhnouti doktorátu, který má býti podle všeho zachován jako dosud jednotný, znamená tato úprava ztížení jeho v míře velmi značné a tu lze se ptáti, zda je to účelno a nutno.

Je to ušlechtilá snaha pozvednouti cenu právnického doktorátu, ale není naprosto správný názor, že doktorát není podmínkou vstupu do prakse. Doba, od kdy byly státní zkoušky a rigorosa postaveny na roveň, zavinila, že nyní je k některým povoláním doktorátu nezbytně třeba jako k advokacii, ke komerční službě a soukromé vůbec, ba i některé úřady mlčky nepřijímaly (na př. zemský výbor český) bez doktorátu. Kromě toho dozvěděli jsme se z velmi zajímavých statí o reformě právnického studia od prof. Mirički (srov. ref. v tomto sešitě), že i některé organisace usilují o zavedení povinného doktorátu, jako soudcové, takže spíše je možno očekávati vývoj právě opačný, než na jakém buduje návrh. S radostí bychom uvítali podobný pokus, stejně jako je s uznáním zaznamenati, že se nezapomíná na určité odbory vědní, ale pokud jde o zbytnost doktorátu, je vývoj silnější plánů konstruovaných u zeleného stolu. Navrhovatelé v ministerstvu školství musí se tedy zprvu spojiti s ministerstvem spravedlnosti a odstraniti nutnost doktorátu a teprve až se to podaří, budeme moci pokračovati v projektech dalších. Ostatně osud, který postihl doktorát práv, není ojedinělý. Medicinský je na tomto stupni již dávno a to ještě b e z státních zkoušek. Nelze říci však proto, že by úroveň lékařského studia poklesla a totéž může tvrditi o našem studiu jen jeho neznalec. V—.

Československá státní vlajka — budiž to přičteno na vrub nedostatečně vyvinutému našemu smyslu pravé státnosti — není vždy skutečným symbolem státu, jak je tomu v jiných státech a proto buď velmi často sekáváme se s nedostatkem pozornosti vůči ní anebo naopak zase zvrhá se její kult ve »fángličkářství«. Jsou až příliš dobře známy praporové procesy, v nichž jde o zneuctění neb nevyvěšení a pod., ale pravého jejího smyslu jsme a patrně zůstaneme dlouho ještě vzdáleni, ač v jiných státech jistě pokrokových a demokratických kult vlajky je řádně vyvinut jako ve Spojených státech severoamerických, v Dánsku atd. Proto lze vítati každý pokus o pozvednutí její pravé vážnosti jako se o to pokusila jistá skupina,*) která vydala jednak poučení, jak vlajky používati a jednak i malý typ vlajky přesně podle předpisů zhotovený, jak na př. je zvykem v Americe a Anglii. Byl by ovšem ještě účinnější, kdyby československé úřady předcházely dobrým vzorem napřed a tak názorně poučovaly občanstvo o pravém a přece nepřemrštěném kultu ke stánímu praporu. V.

Jak si váží úřady rozhodnutí nejvyššího správního soudu. V posledním čísle t. č. uveřejnil dr. K. Novák zprávu, která, kdyby byla pravdivá, vrhala by divné světlo na správní komisi Všeobecného pensijního ústavu. Podle ní poukazuje tato správní komise zemské úřadovny, aby nerespektovaly rozhodnutí nejv. správního soudu. Ve skutečnosti však tomu tak není. Ona poznámka k nálezům nejv. správního soudu v officielním orgánu Všeobecného pensijního ústavu není usnesena správní komisí ústavu, ale je připojena jen redakci časopisu, není adresována úřadovnám, nýbrž je pouze informací publika. Praví se v ní sice, že »není možno činiti z jednoho nálezu nejv. správního soudu všeobecné dedukce o pojistné povinnosti celé určité skupiny osob«. Ale to proto, poněvadž je dlužno každý jednotlivý případ zaměstnance individuelně posuzovati a nelze ho šmahem zařaditi do určité kategorie charakterisované názvem. Na doklad toho uvádí se tu tři judikáty o pensijní pojistné povinnosti zaměstnanců patřících podle tohoto zevního kriteria do téže kategorie, poněvadž všichni byli označeni jako »přehlížeči skla«. A přece o nich rozhodl nejv. správní soud různě. To tedy chtěla patrně říci ona poznámka v »Pensijním pojištění« (roč. III. číslo 4.).

*) Vydala A. Ramešová, Praha-II., Vodičkova ul.

Jinak ovšem právě zde jde o zajímavý případ, kde nejv. správní soud postavil se proti čtyřleté praksi všech správních instancí a ruší rozhodnutí, jakých jinak ohromné množství nabylo právní moci, takže dnes jsou nezměnitelná. Jde o vedení hranice mezi pracovníky manuelními a vyššími, kterou v celém právním řádě — v této obecnosti — naznačuje právě jediný pensijní zákon (č. 89/20). Je možno si představiti, jaký chaos nastává, když prakse správních úřadů od roku 1920 ji vedla co nejníže tak, aby mezi duševní pracovníky (lépe řečeno: nedělníky) zahrnuto bylo co nejvíce kategorií zaměstnaneckých a tu pojednou nejv. správní soud ji rýsuje co nejvýše a velikou řadu kategorií dosud pokládaných za podléhající pensijnímu pojištění, z něho vyjímá. Lze očekávati, že tento rozpor bude se stále zvětšovati, až do novelisace pens. zákona, jejíž naléhavost je tím sice prokázána. Bude pak záležeti na tom, zda bude novela v tom směru šťastnější než je zákon dnešní.

Dr. Z. N.

Královské italské kolonie. Po světové válce podařilo se Italii rozmnožiti svoje državy. Italské kolonie nacházející se v severní (Tripolis a Kyrenaika) a východní Africe (Erythrea, Somalie), v Egejském moři; jakýsi protektorát má Italie v Tientsinu. Počátek italské kolonisace v libické pouti byl v letech 1887—1890. Tehdy kolonie africké správně podléhaly ministerstvu války, majetek italských občanů chráněn italským ministerstvem zahraničních věcí. Jelikož nebylo potřebí vojenského zákroku v osadách, jednalo se o to, kterému úřadu svěřiti celkovou správu kolonií. Ustanoven tudíž k tomu účelu zvláštní úřad, jenž byl od dozorem státního ministra, zastoupeného státním podsekretářem. Královský dekret z 5. května 1895 užívá pro tento úřad názvu Koloniální úřad (Ufficio coloniale); koloniální úřad vybaven později pravomocí ministerstva zahraničních věcí a nazván byl Ústředním ředitelstvím koloniálních záležitostí. Sídlo úřadu bylo stále v Římě. Roku 1912 svolil italský parlament, aby k vedení koloniálních věcí bylo zřízeno Ministerstvo kolonií, což se stalo ihned po lausanneském míru. Prvním ministrem kolonií byl (až do r. 1914) Cesare Bertolini. Pro začáteční správu a zavedení úřadu povolila sněmovna mimořádnou položku v částce 50 milionů lir.

Ministerstvo kolonií se rozpadalo na: Generální ředitelství věcí politických a kol. služby vojenské; tomuto ředitelství podléhal též úřad pro překlady a kartografický úřad; Generální ředitelství věcí hospodářských, finančních a osobních; tomuto ředitelství podléhala knihovna a pokladna; Generální ředitelství věcí občanských a veřejných prací; Účtárnu. Kanceláři ministra kolonií přímo byly podřízeny úřady: telegrafní, statistický a tiskový. Když však v době válečné rozšířena koloniální moc italská, bylo na bíledni, že nutno přiměřeně zreorganisovati i vedoucí úřad, ministerstvo kolonií. Toto bylo od 1. listopadu 1922 rozděleno na 3 úřady: 1.) Generální ředitelství kolonií v Severní Africe, 2.) Generální ředitelství kolonií ve Východní Africe, a na 3.) účtárnu.

Ředitelství severoafrických kolonií mělo tři úřady: a) pro věci politické a administrativní, b) hospodářské, c) povšechné a veřejné práce. Ředitelství východních kolonií bylo rozděleno podobně, s tím však rozdílem, že třetí podřízený úřad určen byl »pro věci povšechné a osobní.« Účtárna měla 2 oddělení: pro ústřední správu a pro kolonie. Pro severo- i východoafrické kolonie byly společné 4 úřady: pro záležitosti vojenské, námořní, dopravní a pro překlady. Kanceláři ministra kolonií přímo byly podřízeny úřad statistický a úřad, mající za úkol studium koloniální expanse, informační činnost, tisk a propagaci.

Na první ministerstvo kolonií pamatováno v předběžném státním rozpočtu 1914—15 řádnou položkou 55,196.400 L, z čehož připadlo 53,087.900 L na kolonie a 2,108.500 L na ústřední správu, a mimořádnou položkou 51,897.900 L, z čehož asi 46 milionů lir připadlo na mimořádné vojenské výlohy spojené s okupací libického území v době do 31. pros. 1914, celkem tedy věnováno na kolonie 107,094.300 L; odečteme-li oněch